

MADELINE
TAYLOR

HEIR
OF
ILLUSION

VERRAN ISLES
BOEK 1

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Ik hou het hoofd van mijn geliefde in mijn handen en ervaar het verlangen om het op de hardhouten vloer kapot te slaan.

Mijn vingers glijden over het gladde marmer van de buste. Het is koud en geeft niet mee. Een sprekende gelijkenis. Ik hou zijn gezicht voor het mijne en zoek zijn lege ogen af voor een verklaring of een verontschuldiging. Maar de enige boodschap die hij me geeft, staat onderin gegraveerd.

LANG LEVE DE KONING.

Ik zet de buste terug op het platform en glimlach als ik een donkerrode veeg op zijn wang zie die ik heb achtergelaten. Het bloed aan mijn handen vanavond is de schuld van Baylor – dus het is wel zo toepasselijk dat hij er ook een beetje van krijgt.

Terwijl ik in Darrows apotheek rondkijk, realiseer ik me dat er niet veel is veranderd sinds mijn laatste bezoek. Hij heeft de kroonluchter vervangen door een of ander wanproduct van obsidiaan. De scherven reflecteren het maanlicht op elk oppervlak. Een paar nieuwe spiegels hangen in de winkel, wat het totaal naar twaalf stuks brengt, en ik zag allerlei zogenaamd genezende kristallen die hij aan zijn klanten verkoopt.

Omringd door allerlei glanzende snuisterijen weet je niet waar je moet kijken.

Maar dat is waarom Darrow een genie is.

Hij laat aan de buitenwereld een dwaas zien, die hen afleidt

met een overvloed aan snuisterijen. Hij laat ze nooit zijn scherpe tanden of zijn pientere blik zien, tot het te laat is.

Het plafond kraakt in een vast ritme en ik luister terwijl hij rusteloos ijsbeert. Ondanks het feit dat hij de eigenaar is van een prachtig landgoed, slaapt Darrow hier vaker wel dan niet. Ik vermoed dat het iets te maken heeft met het feit dat, anders dan zijn burens, Darrow zijn landgoed heeft gekocht in plaats van geërfd en dat hij zelf zijn geld heeft verdiend.

Maar de reden voor zijn verblijf hier in Solmare kan ook te maken hebben met de nabijheid van bordelen in de stad. Ik heb gehoord dat hij die vaak opzoekt.

Ik twijfel of ik op de bel moet drukken om hem te laten weten dat ik er ben, of dat ik simpelweg zijn dure buste van het hoofd van de koning moet omgooien. Mijn humeur zou er aanzienlijk op vooruitgaan als ik Baylors gezicht in honderd stukken zag vallen.

Toch hou ik mijn vernietigende instinct in en reik ik naar de bel. De meeste mensen stellen een bezoekje van mij zo laat op de avond niet op prijs. Meestal eindigt het dan in bloedvergieten, zoals mijn vorige afspraak van vanavond. Maar als Della wist dat ik hier was, zou ze op zijn minst willen dat ik een poging zou doen om me te gedragen, en dat is lastig voor iemand in mijn werkveld.

Zodra het geluid van de bel door de donkere kamer klinkt, stopt Darrow met ijsberen. Er gaan een paar seconden voorbij voordat ik zijn zachte voetstappen richting de trap hoor gaan. Hij denkt waarschijnlijk dat hij stil is, maar mijn gehoor is veel beter dan het zijne.

Darrow loopt de trap af met een zorgeloze lach op zijn gezicht. Ondanks het late tijdstip is hij nog steeds gekleed in een mooi fluwelen pak met een goud filigraanpatroon erin geborduurd. Geen enkele honingblonde krul van zijn haren zit niet op zijn plek en de krullen vallen allemaal zodanig op zijn schouders dat zijn scherpe gelaat perfect geaccentueerd wordt.

Ik moet toegeven dat hij er onberispelijk uitziet.

Gelach borrelt in me op als ik een met juwelen versierde dolk uit de band van zijn broek zie steken. Maar dat is hooguit wat ongemakkelijk voor mij. Hij knijpt zijn ogen samen terwijl hij zoekt naar de bron van het geluid. Ook al glijdt zijn blik over de plek waar ik sta, hij kan me niet zien.

Als een schim kan ik verdwijnen wanneer ik maar wil.

Het is een extreem zeldzame vorm van illusionisme, wat mij erg waardevol maakt. Of een geduchte vijand. Zelfs voor de oorlog die Baylor koning heeft gemaakt, voor de Godin van Illusie verdween, kwam mijn soort magie niet veel voor.

‘Laat jezelf zien,’ eist Darrow, met een vleugje angst in zijn harde toon.

Ik rol met mijn ogen en laat de illusie los. Als hij al verbijsterd is door mijn aanwezigheid in zijn winkel, dan laat hij dat in ieder geval niet merken en verbergt hij het vlug met een charmante lach. Ik doe alsof ik niet zie dat hij zijn belachelijke wapen trekt.

‘Vrouw Iverson,’ zegt hij lieflijk, terwijl hij langzaam van de laatste trede stapt. ‘Waar heb ik dit onverwachte bezoek van mijn favoriete beestje aan verdiend?’

Beestje – het koosnaampje van de koning voor mij. Toen ik net bij koning Baylor kwam wonen, begon hij me zijn kleine huisdier te noemen. Toentertijd vond ik het nog lief, maar dat was voordat ik me realiseerde dat de naam een verwijzing was naar hoe hij me een halsband in de vorm van een ketting had laten dragen en me aan zich had onderworpen.

Het blijkt dat ik de laatste was die dat doorhad.

Met een uitdrukingsloos gezicht hou ik Darrows blik vast en ik reageer niet zoals hij hoopte. Achter de rug van de koning om spugen zijn onderdanen de naam vaak naar me. Net zoals Darrow gebruiken ze die op een wrede manier, als een scheldwoord.

‘Misschien heb je mijn hulp nodig bij een lastige kwestie?’ vraagt hij, terwijl een verleidelijke grijns aan zijn volle lippen trekt. ‘Juffrouw, ik kan je verzekeren dat je in bekwame handen zou zijn.’

Ik glimlach lieflijk naar hem als antwoord, een lach die ik

normaal gesproken bewaar voor mijn heer, voordat ik mijn arm uitsteek en de buste van de koning op de vloer sla. Het geluid terwijl het in stukjes breekt, geeft me net zoveel voldoening als ik had gehoopt.

‘Oeps.’ Ik haal mijn schouders op en glimlach geniepig. ‘Sorry daarvoor, Darrow.’

Hij zucht en staart emotieloos naar de marmeren scherven die verspreid liggen over de hardhouten vloer. ‘Jammer. Ik had gedacht dat de koning je inmiddels wel getemd zou hebben.’

Er gaan maar een paar seconden voorbij voordat mijn dolk tegen zijn keel gedrukt is. Zijn hand, met zijn eigen dolk, komt instinctief omhoog, maar vlug grijp ik zijn pols vast en druk ik die op de toonbank naast ons. Ook al is zijn lichaam gespannen, zijn uitdrukking is haast verveeld, alsof zijn huidige toestand hem niet dwarszit.

Ik maak een afkeurend geluid en schud mijn hoofd alsof ik teleurgesteld ben. ‘Goed, is dat de toon die je aanslaat tegen de schim van Zijne Majesteit?’

Iedereen noemt me zo vaak een beest dat ze vergeten waar mijn baasje me voor heeft getraind.

Hij blijft kalm, maar zijn gezicht verbleekt iets als hij mijn verschijning in zich opneemt. Aan het hof ben ik gekleed om te verleiden, met blote jurken gemaakt van zijde en satijn. Maar vanavond zijn mijn broek en shirt met lange mouwen gemaakt van duurzaam leer en mijn lange, rode haren zitten in een simpele vlecht die op mijn rug hangt. Onder de donkere mantel kan hij met gemak de glanzende wapens zien zitten die aan mijn buik en heupen gebonden zijn. En het bloed onder mijn vingernagels zorgt voor een extra effect.

Hij slikt moeizaam terwijl zijn blik op de robijnen halsband om mijn nek valt.

‘Heeft hij je op mij afgestuurd?’ vraagt Darrow zachtjes.

Het is geen gekke vraag. De koning stuurt me vaker op pad om zijn vijanden te vermoorden. Dat is wat ik deed voordat ik hiernaartoe kwam. Ik schud mijn hoofd en de echo’s van de

wanhopige smeekbede van de man die ik vanavond heb vermoord vervagen. Ik schakel mijn emoties uit en dwing mezelf op het heden te focussen.

‘Had hij dat moeten doen?’ vraag ik. ‘Je doet hier toch niets illegaals, Darrow?’

‘Toe nou, vrouwe Iverson.’ Zijn flirterige grijns is terug, ook al is die nu iets minder overtuigend. ‘Ik zou nooit zo oneerbiedig zijn tegenover Zijne Majesteit.’

Mijn wenkbrauwen schieten in de lucht. ‘Echt waar? Je vond het anders niet erg om mij oneerbiedig te behandelen. Ben je soms vergeten dat ik namens de koning spreek?’

Hij sist als ik zachtjes zijn huid doorboor met mijn mes. Een druppel bloed verschijnt en loopt langs zijn hals. De lichte geur van koper hangt in de lucht en brengt me in de verleiding om de snee breder te maken, om zijn winkel te bedekken met bloed en zijn ziel door de sluier van de dood te sturen.

Aangezien hij maar half fae is, is Darrow een stuk veerkrachtiger dan een sterfelijke, maar het is onwaarschijnlijk dat hij een diepe snee in zijn halsslagader zou overleven. Er verschijnen scheurtjes in zijn kalme uiterlijk terwijl zijn blik naar de dolk in zijn hand schiet, die ik nog steeds vastheb. Geïrriteerd rol ik met mijn ogen terwijl ik zijn pols loslaat en mijn dolk laat zakken.

‘Kom op, Darrow. Dacht je nou echt dat ik je zou vermoorden?’ Ik lach terwijl ik een stap achteruit zet, maar we weten allebei dat ik geen keuze zou hebben als de koning het me zou bevelen.

Hij zet zich af van de vitrine en gebruikt zijn vrije hand om zijn nek te masseren, waarbij hij een paar druppels bloed uit-smeert.

‘Natuurlijk niet.’ Hij trekt zijn lippen op in iets wat op een lach moet lijken terwijl hij een losse krul over zijn schouder veegt. ‘Ik ben te mooi om vermoord te worden.’

Ik knik naar zijn kleine, met juwelen versierde dolk. ‘Dacht je nou echt dat je me daarmee kon tegenhouden?’

‘Zou het niet genoeg zijn om de meesten tegen te houden?’ Hij lacht, maar het klinkt geforceerd.

Darrow is altijd al te nieuwsgierig geweest naar alle geruchten over mij. Hij maakt vaak subtiele opmerkingen in de hoop me van de wijs te brengen of dat ik me verspreek en informatie vrijgeef die maar vrij weinig mensen kennen. Maar mannen zoals Darrow hebben er hun werk van gemaakt om te handelen in geheimen en om geruchten na te jagen.

Ik twijfel er niet aan dat mijn verhaal hem meer fascineert dan hij zou willen.

Ik dwing mezelf te ontspannen en stop mijn dolk weg terwijl ik om de vitrine heen loop en hem wat ruimte geef. Als mijn voet iets hards raakt, kijk ik omlaag en zie ik de restjes van de buste van de koning liggen. De ene kant van zijn gezicht is compleet vernietigd, maar de andere helft heeft het goed overleefd. Ik stamp er met mijn voet op en geniet van de aanblik als het marmer afbrokkelt.

‘Zijne Majesteit heeft informatie nodig,’ verkondig ik.

Hij vouw zijn handen samen achter zijn rug. ‘Waarover?’

‘Jouw specialiteit,’ zeg ik, waarbij ik de bittere toon niet uit mijn stem kan houden. ‘Betoveringen.’

De meeste fae beschikken niet over complexe magie, meestal alleen over een lang leven en de mogelijkheid om snel te genezen. Maar sommige hebben veel meer gekregen, waarvan de aard te maken heeft met waar in de Verran Eilanden we vandaan komen. Iemand van het Achtste Eiland zou bijvoorbeeld de toekomst kunnen voorspellen, terwijl iemand van het Eerste zou kunnen communiceren met alle levende wezens. Maar bij ons ligt het een stuk ingewikkelder, want wij komen van het Zevende Eiland.

Wij zijn gespecialiseerd in illusionisme. Ik sta bekend als een schim, maar Darrow wordt een bezweerder genoemd. Bezweerders zijn een aantal van de meest gevreesde magiegebruikers, aangezien zij de gave hebben om krachtige objecten en spreuken te creëren. Wat waarschijnlijk de reden is waarom al Darrows

vijanden onder mysterieuze omstandigheden ten val zijn gekomen, wat nooit naar hem wordt teruggeleid.

‘De koning vraagt zich af of jij bekend bent met betoveringen waarbij de ene persoon aan de andere wordt gebonden,’ zeg ik, terwijl ik verveeld klink en doe alsof ik geïnteresseerd ben in zijn zogenaamde helende edelstenen.

‘Ik heb meer informatie nodig om daar antwoord op te kunnen geven. Er zijn veel manieren om twee mensen aan elkaar te binden. Sommige tijdelijk en andere meer permanent.’ Zijn stem klinkt gespannen. Ik vraag me af of dat komt omdat hij het niet op prijs stelt dat ik rondsnuffel in zijn spulletjes?

Ach ja.

Ik pak een paar oorbellen met smaragden uit de vitrine en hou ze omhoog tegen mijn oren.

‘Zouden deze me niet goed staan?’ Ik knipper met mijn wimpers naar hem.

Hij zucht diep en knijpt in zijn neusbrug. ‘Ze zien er mooier uit in de vitrine. Wees eens braaf en leg ze terug.’

Ik rol met mijn ogen en doe wat hij zegt. Door schade en schande heb ik geleerd om geen juwelen te dragen die zijn gemaakt door Darrow. ‘De koning is op zoek naar binding voor een langere periode.’

Hij knijpt zijn ogen geïnteresseerd samen. Hij heeft wat kleur teruggekregen in zijn gezicht, en ook wat zelfvertrouwen.

‘Voor langere tijd is ingewikkelder,’ zegt hij, terwijl hij nonchalant tegen de muur leunt en zijn armen over elkaar slaat. ‘Er zijn manieren om een bindingsdrankje te maken, maar dat zou regelmatig ingenomen moeten worden om effectief te blijven. En het is mogelijk dat de ontvanger na verloop van tijd een tolerantie opbouwt, wat betekent dat je de dosering moet aanpassen. Het zou voor een paar weken goed werken, of zelfs maanden, maar ik raad het niet aan om het langer dan dat te gebruiken.’

Hij blijft er ontspannen bij staan, het toonbeeld van professionele interesse. Maar ik merk aan de blik die me scherp in de

gaten houdt, op zoek naar een teken van teleurstelling over zijn woorden, dat hij wacht totdat ik mezelf verraad.

Dat doe ik niet.

‘Maar,’ gaat hij verder, met een gevaarlijke fonkeling in zijn ogen, ‘als hij op zoek is naar iets wat jaren zou werken, dan raad ik aan om een object te gebruiken.’

‘Wat voor object?’ vraag ik terwijl ik mijn ellebogen op de vitrine tussen ons laat rusten.

‘O, alles werkt, zolang het maar iets is wat de persoon continu bij zich kan dragen.’ Hij haalt zijn schouders op en gebaart naar de edelstenen voor me. ‘Juwelen werken dan het best. Een ring of een armband.’ Zijn mondhoeken krullen op in een brede grijns. ‘Misschien een halsband.’

Het doet fysiek pijn om mezelf ervan te weerhouden aan de halsband te trekken, maar de schikgodinnen zijn me gunstig gezind aangezien het me lukt stil te blijven staan.

‘Weet je zeker dat de koning degene is die om deze informatie vraagt?’ Hij zet zich af van de muur en komt dichterbij. ‘Of begint die halsband een beetje te strak te zitten?’

Ik klem mijn kaken op elkaar terwijl ik mezelf dwing diep adem te halen. Ik voel de lucht zonder moeite door mijn luchtpijp vloeien. Er is geen reden voor de halsband om nu getriggerd te worden.

Darrow lacht om mijn ongemak. ‘En ik dacht nog wel dat je een mak beest was.’

Ik ontbloot mijn tanden naar hem terwijl mijn vingers jeuken om aan mijn halsband te trekken, om die van mijn hals te rukken en af te komen van het verstikkende gewicht. Net zoals de meeste dodelijke dingen is hij prachtig. Tientallen bedrieglijk aanlokkelijke robijnen, omringd door een zilveren band met een ingewikkeld patroon. De grootste, ovaalvormige robijn zit in het midden, tegen mijn luchtpijp, terwijl een iets kleinere robijn er schuin onder hangt, richting mijn sleutelbeen.

Hij is prachtig, maar zit toch om mijn nek als een strop.

Ik hou mijn handen langs mijn zij en herinner mezelf eraan

dat het niets zou uithalen als ik eraan zou trekken. Volgens de betovering kan alleen de koning hem verwijderen. Toen hij me de halsband omdeed, was ik nog maar tien. Hij zei dat de halsband me zou beschermen en ervoor zou zorgen dat niemand me van hem zou kunnen afpakken. Hij beloofde me dat zolang ik de halsband droeg, hij me altijd zou kunnen vinden. Toentertijd had ik daar geen problemen mee. Ik vond het idee zelfs geruststellend. Maar na vijftien jaar put ik geen troost meer uit het idee om vastgebonden te zitten aan een heer die ik ben ontgroeid.

Toen de koning uitlegde wat de halsband deed, waren er meerdere dingen die hij vergat te zeggen. Bijvoorbeeld dat wanneer ik hem boos maakte, de halsband strakker en strakker zou komen te zitten tot ik geen adem meer kreeg.

Tot ik zou stikken.

Ik knijp in mijn vuisten en probeer uit alle macht mijn geduld niet te verliezen. ‘Ik ben me ervan bewust dat jij de persoon bent die de koning mijn halsband heeft verschaft.’

‘Mogelijk.’ Hij haalt zijn schouders op en slaat zijn armen weer over elkaar. ‘Zijne Majesteit is de afgelopen jaren voor veel dingen naar me toe gekomen. Ik kan me onmogelijk elke schat herinneren.’

Ik kijk hem uitdrukingsloos aan.

‘We weten allebei dat je je deze nog goed kunt herinneren,’ zeg ik. ‘Vijftien jaar geleden opende je je kleine apotheek in Highgrove. Een vreemde plek om zaken te doen, gezien de toestand rondom je geboorte.’

Highgrove is niet hetzelfde als de rest van de stad Solmare. Met geld kom je er niet binnen, maar wel met bloed. De stad wordt bestuurd door de raad, een groep bestaande uit leden van de heersende families. Alleen degenen met een adellijke afkomst mogen hier in het bezit zijn van land. Als er een plekje vrijkomt in het district, moet de gehele raad de koper goedkeuren.

Ook al doet hij nog zo zijn best om zijn sterfelijke helft te negeren, het is algemeen bekend dat Darrow een bastaard is, half fae. Dat is waarom de hoge fae van de heersende klasse hem

nooit volledig hebben geaccepteerd. O, ze maken graag gebruik van zijn diensten als ze die nodig hebben, maar hoe mooi zijn kleren ook zijn, of hoeveel geheimen hij ook ontdekt, hij zal nooit een van hen zijn.

Ze zouden hem nooit vrijwillig verwelkomen in Highgrove.

Hij grijnst geniepig naar me en doet zich nog wat langer voor als zorgeloze idioot. ‘Wat kan ik zeggen? Ik was erg overtuigend toen ik een voorstel deed en ze zagen de waarde ervan in.’

Ik knijp mijn ogen samen terwijl mijn frustratie toeneemt. ‘Verwacht je oprecht dat ik geloof dat de hoge fae in de raad tegen honderden jaren aan traditie en vooroordelen ingingen om een bastaard die half fae is te verwelkomen in Highgrove, simpelweg omdat ze wel wat zagen in je bedrijfsmodel?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Er zijn vreemdere dingen gebeurd.’

‘Niet zonder hulp,’ dring ik aan. ‘Dit zou je veel meer hebben gekost dan je geheimen en je geheime deals. Je zou de hulp van het koningshuis nodig hebben gehad.’

Hij geeft geen antwoord, maar we realiseren ons allebei dat het waar is. De enige persoon die invloed heeft op de raad, is de koning.

Ik leun over de vitrine heen en begin zachter te praten. ‘Ik weet hoe gul de koning is voor iedereen die hem tevreden stelt.’

Iets kwetsbaars flitst in zijn ogen, maar al snel wordt die blik vervangen door neerbuigendheid. ‘Dat geloof ik best.’

Mijn kaken verstrakken. ‘Hij heeft je de eigendomsakte van dit gebouw gegeven in ruil voor mijn halsband.’

‘En wat dan nog?’ Hij zucht en veegt een krul uit zijn gezicht. ‘Wat wil je dat ik eraan doe?’

Ik hef mijn kin en kijk hem recht aan. ‘Ik wil dat je hem afdoet.’

Darrow begint te lachen, maar mijn ijzige blik vertelt hem dat ik geen grapje maak. ‘Dat is onmogelijk,’ zegt hij voorzichtig.

Mijn hand keert terug naar mijn dolk en zijn wenkbrauwen schieten in de lucht als ik het wapen nog een keer trek. Een

vreselijke piep weerklinkt in de lucht als ik de punt van de dolk over de glazen vitrinekast tussen ons in beweeg.

‘Weet je, ik geloof niet dat dat klopt,’ breng ik ertegen in terwijl ik voor hem ga staan. ‘Je bent paranoïde en bewaart altijd een tegengif voor elk vergif in het pand.’ Zijn keel beweegt als hij toekijkt terwijl ik het mes tussen mijn vingers draai. ‘Je sluit nooit een deal waar je niet van kunt terugkomen. Je zou de koning niet iets hebben gegeven wat tegen je zou kunnen worden gebruikt zonder te weten hoe je jezelf ertegen kunt beschermen.’

Alle spot verdwijnt van zijn gezicht terwijl hij zijn ogen wegdraait van mijn mes en me nogmaals aankijkt.

‘Soms is het risico de beloning waard,’ zegt hij zacht. Een klein teken van iets van schaamte flitst in zijn ogen terwijl hij diep zucht. ‘Iverson.’ Ik krimp ineen vanwege het medelijden in zijn stem, maar hij praat verder. ‘Er is maar één manier om van die halsband af te komen. De koning moet hem zelf afdoen.’

Nee.

Het lood zakt in mijn schoenen terwijl mijn lichaam verstijft. Dit moet werken. Er zijn geen andere opties meer, niemand anders die ik om hulp kan vragen. Ik kan niet zo blijven leven. Niet na... Ik onderbreek die gedachte, wetende dat dit niet het moment is om te verdrinken in mijn schuldgevoel.

‘Je liegt,’ zeg ik tussen mijn op elkaar geklemde kaken door.

Aangezien ik niet langer stil kan staan, loop ik door de winkel en pak ik alles op wat ik kan vinden. Glas breekt als ik meerdere kristallen flesjes op de vloer veeg, op zoek naar iets, iets, wat me kan helpen.

‘Wat doe je?’ vraagt hij fel als ik een hand uitsteek naar een flesje met een paarse vloeistof. Hij pakt het uit mijn handen en zet het voorzichtig terug op de plank.

‘Je moet vast iets hebben wat kan werken,’ mompel ik, terwijl ik me naar de achterkamer begeef, wetende dat hij daar speciale dingen verborgen houdt. ‘Je houdt je misschien van de domme, maar ik ken jou. Je bent veel te voorzichtig om dat risico te nemen.’

Hij gaat voor me staan en grijpt mijn schouders vast om me stil te laten staan.

‘Iverson, er is hier niets wat je kan helpen,’ zegt hij zachtjes, terwijl hij me met zijn bruine ogen verzoekt om redelijk te zijn.

Maar dat kan ik niet.

Een brok vormt zich in mijn keel en ik weet zeker dat ik stik, weet zeker dat de halsband zijn kans grijpt om aan te vallen. Ik duw Darrow weg en stap naar achteren. Hij knikt met een blik vol begrip dat ik niet wil.

Ik heb altijd al een vreemde verwantschap met Darrow gevoeld. Hij mag dan wel de koning hebben geholpen om mij te vernietigen, maar we zijn twee kanten van dezelfde medaille. Twee bastaarden die zich via oplichting een weg naar de top hebben gewerkt, waar we een plek in bezet houden die niet voor ons is bedoeld.

En we worden er allebei om gehaat.

Ik dwing lucht in mijn longen terwijl ik over zijn woorden nadenk en de leugens probeer te zien die hij zo goed kan verbergen.

‘Je zei dat er *híer* niets is wat mij kan helpen,’ zeg ik langzaam, terwijl ik zijn gezicht nauwkeurig in de gaten hou en de lijnen rondom zijn ogen licht zie verstrakken. ‘Maar hoe zit het met ergens anders?’

Zijn mededogen slaat om in irritatie terwijl zijn uitdrukking hard wordt.

‘Iverson, ik geloof dat het tijd is dat je...’

Hij breekt zijn zin halverwege af als ik mijn hoofd met een ruk naar de deur omdraai. Ik voel iets naderen en de kleine haartjes op mijn armen gaan rechtovereind staan. De sensatie van ijs in mijn nek, druppelend langs mijn rug, veroorzaakt een rilling over mijn lichaam.

Iemand loopt naar de winkel toe.

De aanwezigheid voelt zwaar. Dominant. Onderdrukkend op een manier die zelfs concurreert met die van de koning. Terwijl ik over mijn lippen lik, kan ik die aanwezigheid haast in de lucht proeven. Het is net een *déjà vu*, vertrouwd op een manier die ik

niet kan plaatsnemen, maar toch herken ik de sensatie ergens achter in mijn hoofd.

Darrow verstijft en kijkt rond om te zien wat de verandering in mijn houding veroorzaakt. 'Wat is er aan de hand?'

Verward frons ik terwijl ik me weer naar hem omdraai. 'Voel je dat niet?'

Hij schudt zijn hoofd, waardoor honderd vragen op het puntje van mijn tong liggen, maar die verdwijnen zodra mijn blik weer naar de deur wordt getrokken. De aanwezigheid wordt met de tweede sterker.

Ze komen dichterbij.

'Verwacht je iemand?' vraag ik.

'Nee,' zweert hij, maar het bloed dat uit zijn gezicht trekt, vertelt me iets anders.

Ik denk terug aan hoe hij boven aan het ijsberen was, hoe rusteloos hij klonk. En toen hij naar beneden kwam, was hij volledig aangekleed. Gek voor dit late uur...

Fuck.

Ik kijk hem aan met een woedende blik die pijn belooft voordat ik mezelf in een illusie wikkelt. Het gevoel van duizenden speldenprikjes in mijn huid overspoelt me terwijl ik uit het zicht verdwijn. Jaloezie brandt in zijn ogen als hij naar de plek staart waar ik net nog stond, maar ik heb geen tijd om ervan te genieten. Ik haast me voorbij de vitrine en ga in de hoek achterin staan, waar ik stilletjes begin te bidden tot de schikgodinnen. Niemand mag weten dat ik hier vanavond was. Het was al een risico om mijn intentie te verklappen aan Darrow. Als Baylor van dit gesprek hoort...

Ik hou mijn blik op de voordeur gericht, wachtend op de bron van deze vreemde aanwezigheid. Ongemak kruipt in mijn maag terwijl het licht in de kamer vervaagt. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat er simpelweg een wolk voor de maan hangt, maar dan begint de duisternis langs de muren omhoog te kruipen. De ramen worden donker en er valt nog maar een klein strookje licht door het glas.

Inktzwarte schaduwen glippen onder de kieren van de deur door, als zwarte rookpluimpjes die dieper in de kamer dringen. Mijn hart slaat een slag over terwijl de rook tevoorschijn glijdt en vervolgens de vorm van slangen aanneemt. Hun bloedrode ogen lijken te sidderen terwijl hun hoofden heen en weer draaien, op zoek naar iets.

Heilige schikgodinnen.

Ik kniel neer en maak mezelf zo klein mogelijk. Vanuit mijn nieuwe positie kan ik de voordeur niet meer zien, maar ik hoor die wel krakend opengaan. Een paar tellen later weerklinken er zware voetstappen op de hardhouten vloer, langzaam en vastberaden. Ik zie de nieuwkomer niet, maar ik voel wel zijn kracht. Die is dikker nu hij dichterbij is – een drukkende kracht die elk moment een vijand kan uitschakelen. Ik heb geen idee wat voor wezen het is en ik sta ook niet te popelen om daarachter te komen.

‘Je hebt de boel mooi opgeknapt.’

De stem van de man klinkt diep en een rilling loopt over mijn rug.

‘Ja, sorry voor de rommel, meneer.’ Darrow, die ik nog steeds kan zien, kijkt verontschuldigend omlaag naar het bewijs van mijn uitbarsting. ‘Ik wilde het opruimen voor uw komst. Ik had u pas over een uur verwacht.’

Zijn woorden klinken vastberaden, maar omdat hij niet neerbuigend klinkt, is wel duidelijk dat Darrow zenuwachtig is. De enige keer dat ik hem zo gedienschtig heb meegemaakt, was bij de koning.

‘Het maakt niet uit,’ reageert de vreemdeling. ‘Ik blijf niet lang.’

Marmeren scherven knerpen onder zijn schoenen terwijl hij naar voren stapt en ik hem kan zien. Zelfs in het zwakke licht kan ik zijn gestalte zien. Hij is lang, hij kijkt op Darrow neer. Hij draagt een dikke mantel, zwart met een bontkraag. Ook al is het grootste deel van zijn lichaam niet te zien, ik zie dat hij breed is. Zijn donkere haar is naar achteren gestyled, maar er is

onvoldoende licht om zijn gezicht goed te kunnen zien.

‘Natuurlijk.’ Darrow knikt stijfjes. ‘Ik heb onderzoek gedaan naar de zaak waar u naar hebt gevraagd. Ik zal mijn notities erbij pakken.’

Hij maakt aanstalten om zich terug te trekken naar de kamer achterin, maar een van de slangen kruipt om zijn nek als een touw. Zijn mond valt open terwijl hij zijn vingers uitsteekt naar de schaduw in een wanhopige poging om die weg te trekken.

Afschuw vervult me terwijl ik toekijk en terugdenk aan de honderd keren dat mijn eigen halsband verstrakte. Stilletjes tel ik mijn ademhalingen en ik focus op de teugen lucht om de paniek op afstand te houden. *Ik stik niet*, herinner ik mezelf. Toch doen mijn vingers die van Darrow na, maar allebei onze pogingen zijn tevergeefs.

‘Dat is niet nodig,’ zegt de vreemdeling. ‘Ik weet zeker dat je die wel kunt samenvatten voor me.’

Darrow reageert met een onverstaanbaar geluid.

‘Het spijt me.’ Ik hoor de lach in zijn stem. ‘Ik zal hem wat lossen voor je maken.’

De schaduw blijft om Darrows nek zitten, maar de druk moet wel een beetje zijn verlicht. Hij hoest een paar keer voordat hij kan praten.

‘J-juist, natuurlijk,’ stottert de bezweerder. ‘D-dat kan ik doen.’

Een vluchtige, onzinnige vlag jaloezie overspoelt me. Ik moet een eeuwigheid kibbelen met Darrow om hem ervan te overtuigen iets te doen, en hij weet niet hoe snel hij deze man van dienst moet zijn. Die gedachten vervagen als mijn aandacht naar een van de schaduwslangen bij de deur gaat. Als ik zo ver kan komen zonder opgemerkt te worden, kan ik dan ongedeed langs het vreemde wezen komen? Een rilling loopt over mijn rug bij het idee om het te proberen.

‘Ik heb mijn informanten gesproken,’ zegt Darrow, wiens stem hees klinkt door de druk op zijn keel. ‘Hij was recentelijk overgeplaatst van zijn laaggeplaatste werk op de muur...’

‘De muur?’ onderbreekt de diepe stem hem.

‘De muur om het terrein van het paleis,’ legt Darrow vlug uit. ‘Hij was een van de bewakers die de wacht hielden.’

‘Ah. Ga verder.’

Darrow slikt en zijn blik schiet naar de schaduw die nog steeds om zijn nek zit. ‘Hij werkt nu in de tunnels onder het paleis. Ik geloof dat hetgeen waar u naar op zoek bent mogelijk daar ligt.’

Ik frons. Het choqueert me niet om te horen dat Darrow hoogverraad bekent, maar ik stop die bekentenis weg om later tegen hem te gebruiken. Wat me wel verbaast, zijn die zogenaamde tunnels. De afgelopen jaren heb ik mijn thuis grondig onderzocht en ik heb nog nooit iets gevonden wat daarop leek.

De vreemdeling haalt zijn schouders op. ‘Mogelijk. Bewaakt hij iets specifiek daarbeneden?’

Darrow knikt. ‘Een wapen dat hij de fluisteraar noemt.’

Een van de schaduwslangen sist en een nieuwe vlaag angst overspoelt me.

‘Interessant.’ Zijn toon is bedachtzaam. ‘En heeft hij nog iets anders gezegd over deze fluisteraar?’

‘Nee. Niets, mijn...’ Darrow stikt weer en grijpt naar de schaduwen in een poging ze losser te maken. Dit gaat meerdere seconden door voordat ik hem diep hoor inademen.

‘Wat zei je?’ vraagt de vreemdeling.

‘Alleen over de prijs!’ roept Darrow.

‘Wat voor prijs?’

‘Mijn informant zei dat ze waren gewaarschuwd het wapen nooit aan te raken! Degene die het gebruikt, moet daar een hoge prijs voor betalen, maar ik weet niet wat die prijs is. Dat is alles! Ik zweer het!’

De man stapt naar Darrow toe en buigt zich over hem heen.

‘Ik geloof je.’ Zijn stem klinkt nu zacht, bijna verveeld. Heel even geloof ik dat de schikgodinnen ons gunstig gezind zijn en dat hij ons alleen gaat laten, maar zijn volgende woorden herinneren me eraan waarom die vorm van wensdenken gevaarlijk is. ‘Nog één ding. Heb je deze informatie met iemand anders gedeeld?’

Mijn hart bonkt hevig tegen mijn borst. Ook al is het donker,

ik zie de angst die Darrows knappe gezicht vervormt. Zijn kaken zijn op elkaar geklemd en hij perst zijn lippen samen terwijl hij naar de vijand voor zich staart. Stilletjes reik ik naar mijn mes- sen en pak ik er voorzichtig twee. Darrow kan elk moment mijn aanwezigheid verklappen.

‘Nee, meneer.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Alleen u.’

Er schiet een schok door me heen, maar ik heb geen tijd om daarbij stil te staan, aangezien de vreemdeling met zijn tong klakt.

‘Wat jammer,’ zegt hij, terwijl hij een paar stappen achteruit zet. ‘Ik had gehoopt dat ik je nog kon gebruiken, maar ik neem geen leugenaars in dienst.’

Ik hoef hem niet te zien om te weten wat er nu aan zit te komen.

De schaduwen verstrakken weer terwijl Darrows gezicht vol pijn samentrekt. Zijn mond hangt stilletjes open terwijl hij naar adem probeert te happen. Zijn bruine ogen zijn opengesperd en zijn bloeddoorlopen terwijl hij wanhopig rondkijkt, op zoek naar hulp. Ik krimp ineen als zijn blik over mij heen glijdt, maar die blijft nooit hangen. Hij kan me nog steeds niet zien.

Denkt hij dat ik ben weggegaan, of weet hij op de een of andere manier dat ik me schuilhoud in de hoek terwijl hij recht voor mijn ogen sterft?

Ik probeer het te negeren en haal diep adem om mezelf eraan te herinneren dat ik niet degene ben die stikt. Een fantoomgevoel grijpt mijn keel vast, maar ik dwing mezelf op het hier-en-nu te focussen.

Niet aan denken. Denk niet aan hoe het voelt om geen lucht te krijgen.

Darrow is misschien geen vriend van mij, maar hij is ook geen vijand. Ik wens hem deze marteling niet toe. Ik zou hem niet op deze manier hebben vermoord. Ik zou het snel hebben gedaan, een mes tegen zijn keel. Dit is wreed. Er is maar één iemand die zo'n dood verdient en hij bevindt zich momenteel aan de andere kant van de stad, waar hij vredig slaapt in zijn paleis.

Ik ben me er altijd van bewust geweest dat er een gat in mij zit – dat er iets ontbreekt. Iets wat me goed en heel zou hebben gemaakt. Iets trekt nu aan dat gat, het afwezige instinct dat nooit is gegroeid.

Is dit waarom ik mensen altijd teleurstel als ze me het hardst nodig hebben?

Gezichten flitsen door mijn hoofd: sommige heb ik vermoord, van sommige heb ik gehouden, één heb ik een belofte gedaan. Een eed die ik heb afgelegd bij het graf van een vriend die ik per ongeluk had aangezien voor een vijand.

Ik dwing lucht in mijn longen en herinner mezelf eraan dat ik van niemand ben. Niemand heeft de controle over mij of heeft mij in een kooi.

Ik ben niet het húisdier dat ze hebben getemd.

Ik ben het béést dat ze naar binnen hebben gelaten.

En ik hou me aan mijn beloftes.

Ik trek mijn arm terug en gooi het mes richting de vreemdeling, maar vlak voordat het hem raakt, schiet een schaduw naar voren om het mes te pakken. Ik sper mijn ogen open als hij zich omdraait naar mijn hoek. De strop om Darrows keel moet lossen komen, aangezien het geluid van zijn snak naar adem plotseling de kamer vult. Toch kan ik mezelf er niet toe brengen mijn blik af te wenden van de vreemdeling die naar voren stapt met een flauwe lach op zijn gezicht.

‘Ik vroeg me al af wanneer je jezelf zou laten zien.’